Ч. 112 (11.080). Львів, неділя 22. травня 1927. Opłata pocztowa zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Дві антанти.

Львів, 21. травня 1927.

Будова середущої Европи спирається на хитких основах. А створили їх повоєнні трактати, накинені побідженим під кутом егоїстичних інтересів побідників і їх дійсних або сподіваних прислужників. Для збереження й оборони витвореного повоєнного стану в Европі збудовано цілий ланцюг фортифікацій, цілу низку установ і союзів, щоби матеріяльними і моральними засобами утвердити свою волю, накинути Европі свій розвоєвий процес по лінії накинених трактатів. Генеральним сторожем европейського нового порядку стала Ліга Націй з усякими меншими і більшими відгалуженнями. Крім того на сторожі витвореного насильно положення стоять два бльоки держав: велика і мала антанта. Окремо кожна з держав, що входять в один з цих бльоків, намагається самочинно забезпечити себе політичними союзами і мілітарними конвенціями для вдержання істнуючого повоєнного *status*-у, для закріплення грубо і поквапно нарізаних границь.

Ліга Націй, що по своїй теоретичній ідеольогії мала стати міжнароднім трибуналом з екзекутивною владою, символом обєднання народів, висловом національно-політичної справедливости, на ділі стала заборолом сильних проти слабих, посідаючих проти політичних пролетарів, організацією, що репрезентує суперматію сили над поступами права. Ліга Націй є спілкою великих державних народів, інструментом їх егоїстичних інтересів. Тому й не диво, що Ліга Націй не здобула собі ані загального признання, ані загального довіря. З регулятора европейського, а то й світового життя на всіх ділянках стала вона інституцією бюрократично-маніфестаційною. Найважнішим її завданням: реставрація міжнародніх умов — особливо менших, тзв. національних держав, себто виконування контролі великими державами над меншими. Маніфестаційну сторону виконує Ліга Націй при допомозі своїх щорічних зібрань, на яких представники великих держав виголошують свої промови на теми біжучих міжнародних проблєм.

Те *novum*, якого висловом мала бути Ліга Націй, не створило нової атмосфери в міжнародніх відносинах, ані не створило нової системи тих відносин. Політична будівля світа базується на старих основах, на системі великих і менших міждержавних союзів і мілітарних конвенцій. В повоєнній Европі до голосу не прийшли право і справедливість, тільки груба фізична сила і відвічне насильство. Продовженням старої системи є й оба бльоки держав, а саме: велика антанта і мала антанта.

Очевидно, мала антанта є тільки сліпим, безкритичним наслідуванням великої антанти, є вона в планетарно-міждержавній системі місяцем, що кружляє біля сонця великої антанти. Як довго велика антанта а головно її основні стовпи (Англія і Франція) суцільніше і тісніше координували свої акції, як довго істнувала між ними реальніша спільність інтересів, так довго міцною і суцільною була й мала антанта. Та з хвилею, коли шляхи Англії і Франції почали роздвоюватися, все більше розходитися, повстали теж глибокі щілини в малій антанті. На протязі повоєнної доби велика воєнна антанта, після осягнення своїх воєнних цілей, втратила основу і мету істнування. Спершу відпали від великої антанти Злучені Держави. Опісля тісний союз Англії, Франції, Італії, Японії і Бельгії з появою і наростанням конкретних питань міжнародньої політики почав усе більше перемінюватися в формальний, чисто маніфестаційний звязок цих держав. Проблєма Тихого Океану, суперечности між Японією і Злученими Державами, Японією і Радянською Унією та охолодження відносин Англії до Японії з одного боку і відсутність безпосередніх німецько-японських противенств — примусили Японію вступити на шлях власної політики. Зріст італійського імперіялізму, намагання Італії всадовитися на північно-африканському березі, зазіхання на Корсику і південь Франції, нестримний похід на Балкан і вакидування сітей на Малу Азію, все це поставило Італію фронтом проти Франції. Вкінці і відносини між Англією і Францією не укладалися по лінії тісної гармонії.

Кожна з великих держав в зустрічі з реальними вимогами політики була примушена шукати власних шляхів, зачіпаючи, а то й поборюючи своїх союзників. До того ж велика антанта була створена не лише для осягнення побіди над центральними державами, але і для втримання основ версальського трактату, головно у відношенні до Німеччини. Льокарно, Туарі, притягнення Німеччини до Ліги Націй поставило в сумнів версальський трактат, а тим самим усунуло основу істнування великої антанти. Автоматично вона розлізлася, фактично перестала істнувати. Познаки її животіння проявлялися вже тільки спорадично і маніфестаційно. Координація спільних або співзвучних виступів великої антанти вимагала довгої дипльоматичної підготовки перед кожною сесією Ліги Націй, перед кожним засіданням Ради Амбасадорів, перед кожним зібранням „союзних“ знавців.

Доля великої антанти не могла лишитися без впливу на малу антанту, бліду копію свого первовзору. Реальні інтереси поодиноких держав, їх вічний переляк за свої границі, а навіть своє істнування, їх нервовість і клопоти великих держав, а навіть суперечність інтересів поодиноких членів великої антанти (Італії у відношенні до Югославії і Чехословаччини) — ось що розвалює малу антанту. Франція, „опікунка“ малої антанти, загонена на інших відтинках (в Малій Азії, Африці, а навіть на франко-італійській границі) не могла занадто богато уваги присвячувати своїм протегованим. Зате Італія скористала з нагоди, щоби в середущій Европі повести свою політику по лінії, протилежній французьким інтересам. В питанні італо-югославянського конфлікту мала антанта не склала іспиту зрілости, не оправдала конечности свого істнування. Зїзд в Яхимові і наради представників малої антанти в *„Radium Palace“* мали на меті не — як пише інспірована преса — виявити, що мала антанта є міцним, живим, твердо сконсолідованим і конструктивно-суцільним організмом, тільки залатати надто великі діри і вирівнати хоч сяк-так надто великі прогалини в будові цього бльоку.

Обі антанти розлазяться, розщілюються, розвіваються в нірвані воєнщини і безпосередньої повоєнщини, що була складовою частиною воєнної доби. Замісць збірних, генеральних союзів з універсальними змаганнями, зі спільною програмою, політичний світ вертає до одиничних, спеціяльних союзів між поодинокими державами. Стихійна ліквідація обох бльоків, під яких тягарем стогнала Европа, є наскрізь природна і виразна. Чим скорше прийде до завершення цього процесу, тим краще для тих, що ще й досі стогнуть в політичній неволі під чоботом великих і малих антант.

Заник нафтового промислу.

Перехід його в руки закордонного капіталу.

Кому відомі бориславські відносини, той не міг не зауважити, що в Бориславі від кількох літ не добре діється. Нафтовий промисл починає заникати завдяки заграничному капіталові, а головно *„Standard“*-ові, який має вже більшу половину Борислава в своїх руках, а скоро мабуть цілий нафтовий промисл опиниться під його всемогучою рукою і кермою. З кожним роком великі фірми роблять „фузію“ т. є. лучаться разом, а менчі зникають цілком з горизонту. Наприклад: *„Silva Plana“* злучилася з *„Limanow*-ою“ і повстала *„Limanowa“*, *„Olej skalny“* з фірмою, „Брати *Nobel*“ і повстав *„Standard Nobel“*, польський промисл нафтовий з *„Premier*-ом“; *„Goldman*-и“ з *„Naft*-ою“; — *„Mieraik — Lifschütz“* з *„Fanto“*; а тепер кажуть про найближчу злуку „Карпат“ з *„Premier*-ом“ а *„Galicy*-ї“ з *„Fanto“*. В звязку з тим пішла редукція робітництва та урядників, а далі зросло нечуване безробіття. Без роботи остало 5.000 робітників в нашій нафтовій кітловині. Рівночасно запанувала у всіх фірмах безоглядна система економії, тобто ощадности, а в звязку з тим редукція в першій мірі найдорожчих урядників і директорів. Навіть комунікаційний рух у бориславській кітловині тепер змінився. Переважають не авта а „пішоходи“. Переповнений колись бориславськими нафтовими промисловцями Трускавець нині теж посумнів. Нема забав, нема богатих і широко розкидаючих гроші гостей. Жалуються на те трускавецькі доробкевичі-ресторатори та інші увеселителі буйних колись промисловців. Одним словом убожіє і маліє той, як кажуть, *„Polski przemysł naftowy“*, хоч в дійсности він ніколи не був ні польський, ні український, а все жидівський, дарма, що на українській землі, бо за жидівські (заграничних жидів) гроші збудований під „пануванням“ польських урядників, які все старалися надати йому польський характер, не допускаючи навіть українського робітника до праці на рідній богатій землі. Думав би дехто, що польська держава допоможе тепер цьому промислові двигнутися, у власних таки державних інтересах. Одначе так не є! Бо польська держава нищить його невиносимими податками, а її урядники розпаношеним до нечуваних розмірів хабарництвом. На ніщо не здалися депутації, висилані в тій цілі до Варшави. Ніякої допомоги нафтовому промислові Варшава не дасть, а навпаки скоро під ним гріб викопає і на ділі вже копає. Коли можна в Польщі заробити, і то добре, на сірниках, спірті, тютюні, то чому ж би не можна заробити на нафті, яка хоч і „смердить“, та кожному подобається своєю дохідністю. Справа зарібку тут тим лекша, бо, як кажуть, рішаючий голос в тій справі мають достойники з Варшави, які так на нафтовому промислі розуміються, як „вовк на звіздах“, а з нафтою мають стільки спільного, що колись нею світили і бачили в лямпі. В останніх часах у Польщі видають усякі закони і ось почали продумувати також над законом „нафтовим“, бо австрійський—кажуть —„за старий“. На зазив „Краєвого Товариства нафтового“ проєкт такого закону виробили д-р Розенберг з Дрогобича і п. Мокрий, гірничий староста з Кракова. Проєктований законопроект цих двох панів не був би найгірший для власників теренів і уділів нафтових (тзв. *brutto*), одначе товариство запросило ще й богатьох інших „знавців“ нафтових, щоби вони і свої погляди на ту справу висказали. Ті „знавці“ (читай „посередники“) сказали коротко: Відібрати нафтові терени для держави, а так само поступити з уділами *„brutto“*. Нафту слід зробити так само *„regale“* як сіль, золото та срібло. Нехай держава має тзв. *„Schurfrecht“* за нафтою. Іншими словами нафтовий промисл треба вбити. Держава сама не буде вертіти шибів, (бо вже вертіла у власнім заряді в камеральних лісах, але дуже зле вийшла на тім інтересі) а віддасть *„Schurfrecht“* заграничному капіталові (*Standard*-ові) в заміну за „обіцяну“ позичку, на рахунок якої вже тому 5 літ гроші забрала. Коли *„Standard“* буде мати *„Schurfrecht“* за нафтою в своїх руках, то він зробить з Бориславом і зі всім промислом, що йому сподобається.

Схоче, буде вертіти, а не схоче — завмре весь рух. Досі мала держава великі користи від прибутків з тзв. уділів *brutto*, бо капітали, одержані за 20 прц. *brutto*, лишалися в краю, коли навпаки прибутки з 80 прц. *netto* — (копалень), власність заграничних капіталістів, пливли за границю. З Борислава добував заграничний капіталіст грубі мільйони, але про Борислав не дбав зовсім, деколи навіть не бачив його ні разу в житті

Red. czas. „Diło“ we Lwowie, Pr. 208/27. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej ! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Diło“ Nr. 107 (11.075) z dnia 17. maja 1927 pod tytułem: „Kult polskich herojów“ w ustępie od słów „Bo todi nasze mołode pokolinnia“... do końca artykułu zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) uk., uznał dokonaną w dniu 16. V. 1927 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. n. — Lwów, dnia 18. maja 1927 r. Hawel.

Red. czas. „Diło“ Pr. 209/27. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej ! Sąd okręgowy karny we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Diło“ Nr. 103 z dnia 18. maja 1927 r. pod tytułem: „Dobruckyj czy Pruszyńskyj“ w ustępach między słowami: a) szczo zachocze... a Ta je tut, b) eksperymentem... a Na ci neczuwani, zawiera znamion i zbrodni z § 65 a) uk., uznał dokonaną w dniu 10. V. 1927 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17 XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Lwów, 18. maja 1927. — Hawel.

ні. Бож нащо йому було бачити це брудне, нехлюйне місто з калабанями, западаючимися під землю дорогами, з деревляними, рухомими (мов клявіші) тротуарами, на яких люди ноги ломлять, нащо йому було знайомитися з негігієнічними, нехлюйними будами для робітників (гірш тих, які Золя описує в своїм „Germinal-i"), коли він їздив собі автами в Ню Иорку, Льондоні або Парижі, а Борислав був для нього лише дійною коровою.

На основі нового закону мала би держава позбутись також „brutto-вців", бо, мовлять, це „галапаси", які не орють і не сіють а живуть як птахи небесні і збирають прибутки за brutto. Та приглянемося тим „галапасам". Бруттовці дають державі як 23 прц. рентового податку від своїх прибутків (Австрія задовольнялася 10 відсотками) крім доходового податку, який виносить стільки-ж. Від р. 1919—1922 забирала державна рафінерія в Дрогобичі „Polmin" всю ропу „brutto-ву" і нічого за неї не платила. Від р. 1922 реквірує „Polmin" „brutto-ву" ропу що місяця, але платить ціну меншу від ринкової (npр. за квітень платив Polmin ропу по 238 дол., коли ринкова ціна була 251 дол.). Підрахуймо тепер рентовий податок за один місяць квітень цього року. Бруттової ропи було 700 вагонів, а держава дістала з того 13 прц., тобто 161 вагонів або 38 тисяч долярів.

Річно це дає державі около 500.000 долярів. Сумка це не мала, як бачимо. Колиб державі дійсно залежало на піднесенні промислу, то це могло би статися лише за гроші brutto-вців. Вони моглиб щороку вертіти раціонально 10—15 шибів і таким чином поширити промисл. Але щож, державі не залежить на піднесенні того промислу, бо вона бажає і ті остатки прибутків з нього, які ще є в її руках, відступити „Standard-ові", якого головним посередником є вище назване „Краєве тов. нафтове" у Львові. Воно в тому напрямі працює серед варшавських верховних і рішаючих чинників та підготовляє їх до переведення удержавлення чи краще конфіскати всіх нафтових терeнів.

„Związek Polskich techników wiertniczych" в Бориславі вислав у тій справі меморіял до міністерства промислу і до президії ради міністрів з протестом проти петрифікації богатих піль нафтових в руках чужого капіталу через впровадження реґалю до нафтового копальництва, в якім то напрямі працює чужий капітал т. є „Stadard" і його „многонадійні посередники". „Związek" прочуває своє нещастя, бо колиб „Standard" загорнув цілий нафтовий промисл і припинив його у Бориславі (бо Борислав йому непотрібний — він має ропу в Америці і то дешевшу), то всі польські техніки і гірники з директорів і управителів копалень аванзували би на „регуляторів свіжого воздуха". Чи цей протест що поможе, побачимо, але це мабуть залежати буде від того, хто „дасть більше". Справа вже „на торзі". На день 21. травня ц. р. скликало в тій цїли Краєве Товариство Нафтове конференію до Львова. На неї запросили і громадських комісарів богатих в нафтові терени громад (Тустановичі, Борислав, Мразниця), які, як знаємо, з їх дотеперішнього урядування, вміють „берегти" добра громадського. Не запрошено на конференцію одняк представителів нашого товариства „Підойма" яке заступає інтереси українських brutto-вців. Зі Львова перенесеться справа до Варшави, де буде остаточно вирішена. Колиб справді удалось верховодячим кругам провести такий закон як вгорі обговорений, то можна буде погратульовати державному розумові польських будівничих. Вони нафтовий промисл доконають. **О. Комарнянський.**

Дж. К. Честертон.

Цікавого гостя приймають тепер поляки. Римокатолицизм і пошанування традиції зблизили Честертона до поляків і тому він вже в 1920 р., коли більшовики залляли Польщу, виступив в її обороні. Честертон є такою визначною індивідуальністю, що варто з нею і нам дещо ближче познайомитись. Він належить до найбільш всесторонніх письменників; відомий нині в Европі як мистець парадоксу, як один з найбільших есеїстів сучасности, як фільософ-оптиміст, повістяр, поет, драматург і знаменитий поленіст. Є він великим майстром не в одному напрямку: до чого тільки торкнеться, скрізь є втіленням духа своєї великої, чуйної та гордої нації. Він виявляє незвичайне зацікавлення буденним життям і радість з нього. Він каже, що люди тому почуваються зле, бо вони за лінняві радіти простими річами. Треба вміти знайти поезію в них: нескінченість і вічність у дрібницях. Ідучи за Вердзверсом, Дікенсом і Бравнінгом він їх продовжує. Крім цього стає фанатиком романтичности. Він дає знамениті студії про Дікенса, Бравнінга і Секері (*Thackeray*). Дікенса він називає Шекспіром у прозовій частині літератури: Дікенс великий як зобразник людських характерів. Тому вартість творів Дікенса тревала, бо в них він займався простими людьми, а це для нього свята річ: він займався елементами, а вони якраз тревалі.

З Бравнінгом, мистцем-фільософом відчув Честертон духове споріднення і тому дав про нього найкращу студію. Цей поет, який жив виключно у світі своєї фантазії, належить до найтрудніших в англійській поезії. Честертон зумів зробити його доступним. Жагучість, палкість і красу бачить він у „Драматичних ліричних поезіях" Бравнінга. Таксамо як не кожному відомо, що Гете дійсно є в своїй творчости найбільший лірик, так само невідомо, що Бравнінг є „найліпший світовий поет любови": про це переконує нас Честертон. У „Перстені і Книжці" виказує нам Бравнінг богацтво і глибини малих річей. Честертон так само як і Бравнінг бачить лице Бога в людських рисах лиця: він також повний віри в людину. Образ товариського життя Англії 19-го століття доповнив чи не найбільший повістяр Англії — хоча таким Честертон його не вважає — Секері (*Thackeray*). Для Честертона Секері репрезентує своєю творчістю „духа Англійця в спокою".

З „есеїв" Честертона найліпші „єретики" та „Ортодоксія". „Ортодоксію" називає Петрік Брейбрук*) здається чи не найздоровішою книжкою, яку написав Честертон; він ворожить їй безсмертність. У ній великий письменник-фільософ доказав раціональність християнізму: Честертон є віруючий! Честертон доказує, що тому зле на світі, бо звичайно люде не знають чого на ділі хочуть. Свої християнські погляди він висказує також у повістях, в яких фантастичним складником стає подібний до Вельса. Торкається він теж жіночого питання, доказуючи, що феміністи спричиняють тільки шкоду, руйнуючи жіночість. Подружа для нього свята річ і він каже про з а б о б о н и р о з в о д у. Є він апольогетом релігійних обрядів, традиції а також завзятим оборонцем родинного життя. Колись Джонатан Свіфт, автор Гулівера, вихований на християнізмі, кидав людству тільки все нівелюючу сатиру; Честертон черпає з цього самого джерела, так як Діфо, автор Робінзона, життєву радість. Такий він є і в драмі і в поезії. Названий вище критик (на ст. 75), називає Честертона найліпшим сучасним поетом Англії, хоча поетичних творів написав він небогато. П. Брейбрук основує свій погляд на аналізі „Балляди долини Білого Коня"; в ній виказує він ці високі вартости поетичної музи Честертона: знаменита мова в цьому творі єднається з темою і ритмікою в незнаний досі вияв краси.

Честертон написав ще й таку річ як „Коротка історія Англії". Є це радше твір, в якому фільософ-письменник задумується над зворотними точками історії англійського народу. Характеризуючи Ришарда III., котрого звичайно знають з твору Шекспіра, як кровавого демона середновіччя, Честертон каже, що історичний Ришард III. був добрий король, релігійний і лагідний; Ришард III, не гармонізував зі своєю добою надмірним ентузіязмом для мистецтва і музики: чим він тільки випереджував ренесанс. Пізнання, до якого англійці дійшли за великої Єлисавети († 1603), а саме, що Англія за мала є для своєї творчої сили, уважає Честертон найціннішим виявом доби: відтоді й датується творення кольоніяльної держави.

З особистого життя автора підкреслює критик незвичайну чемність і зацікавлення Честертона тими, які його відвідують — чим не все визначаються великі люде, — його память і велике начитання, його поетичні імпровізації в товаристві, його гумор і любов до дітей, з якими любить бавитися і яким оповідає радо байки. Своїм ідеалом Честертон найбільше наближується до Дікенса, тільки що Дікенс великий повістяр, а Честертон есаїст, поет. Його критичні нариси ясніють епіграмами і є повні парадоксів. Він часом незрозумілий і трудний. Одначе завсіди підходить до справ з оригінального становища. В поезії має гумор і виказує неабияку силу в змальовуванні сцен з минулих століть; бракує йому патосу. Так само як Бернарда Шо (*Shaw*), так і його можна вважати реформатором наших часів. Що підходить до всього з сатиричного становища, Честертон від пізнання зла йде прямим шляхом до направи цього зла. У всьому ріжниться він від Шова. Подібний до нього хіба тим, що так само не написав би повісти конвенціональних людей: оба вони не мають чуття для тої звичайної любови, якої героїнею є „королева передмістя". Вже Платон сказав, що здивування є початком творчости і життєвої радости. Цей первень відроджуючого здивування вносить у творчість саме Честертон. Для кожного явища він має два осуди: звідси зроджуються його парадокси. При радости являється смуток, при величности покора, при малих річах нескінченість і вічність, при спокою боротьба, при волі — обмеження волі. Все таки можна сказати про цього великого письменника, це „унікум" нашої доби, що порівнюючи його з Шовом, він має більше зрозуміння для традиції і великих моментів минулого, як для найновіших проявів життя, для поступу. **Д-р Володимир Безушко.**

*) *Patrick Braybrook, Gilbert Keith Chesterton*, ст. 7.

З виборчого руху.

Повітове віче в Бурштині.

Заходом Народнього Комітету Українського Нац. Дем. Обєднання на судовий повіт Бурштин відбулося дня 15. травня в год. 2-ій попол. у просторій салі „Просвіти" віче в справі виборів до громадських рад. Поверх 1000 присутніх заповнила битком салю. Вражала відсутність жіноцтва. Віче відкрив короткою промовою місцевий адвокат д-р М и к о л а С р і б н и й. До президії вибрано нотаря п. Ю р і я Д у д р о в и ч а як предсідника, селянина О л е к с и н а з Мартинова й о. Т е о ф і л я В о й т о в и ч а з Козар як його заступників, секретарювали Степан Н и к о л а й к о з Бурштина і Юрій Д и т и н я к, господар з Демянова. Реферат про політичне положення українського народу під теперішню хвилю і про ...

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ.

Підземний Львів.

(Слідами зрівняних з землею церков старого Львова.)

(Продовження.)

Один з таких поміжбратських „посварів" занотував братський писар під датою 25. листопада 1905 р. Тоді то посварився пан Тимко Заоудський „федоринський з паном Іваном Костуриком микулинським братчиком, „єден єдному злиї слова задаючи неучтиве". Присутні братчики поєднали їх якось на місці, але згодом віджила обида і пан Іван Костурик „взял през якую намову шатанскую, а не през иншую, вспомнивши оної людакости" і завізвав пана Зарудського до замкового суду „за которую справу посполство барзо заприкро міло, а найбарзій для того, же еще за деспект пан Іван Костурик дал пана Зарудзкого до везеня всадити смродливого". Був це „деспект" не так для пана Зарудзкого, як для самого братства, яке звикло полагоджувати всякі „посвари" в чотирох стінах своєї хати. Тому то братство визволило п. Зарудського з „везеня" за ціну 14 червоних а пана Костурика покарало карцером на вежі і безміном воску на церкву.

В 1602 р. перейшла Федорівська парохія на брацтво, яке сплатило наслідникам о. Иосифа останнього з дідичних парохів, запевнені їм у завіщанні леґати. Трансакцію цю затвердив королівський привілей з 1621 року, і від того часу парохія і брацтво св. Федора, аж до відомого братського декрету Атаназія Шептицького з 1744 р. творять одностайну й однозгідну економію та організацію.

З братських протоколів, які заложено наново після Хмельниччини, довідуємося дуже богато цікавого й характеристичного про внутрішнє життя-буття федоринського брацтва і парохії. Старших братчиків було двох, при них обирано трьох братчиків молодших-столових, двох паламарів та одного писаря, що в парі з тим був і дидаскалом брацької школи. Так обраний „сеніорат" не мінявся що року, але „радив" і справував" цілими роками, як довго не втратив брацького довіря або сам не зрікся цеї тяжкої й відповідальної почести.

„Дідові", який збирав брацькі складки і пожертви, плачено умовлений відсоток від зібраних грошей, а крім цього заосмотрювано що року кожухом (1 зол. 24 грош.), сіраком (24 грош.) та чобітьми (1 зол. 3 грош.) На основі повищого рахунку можемо набрати уявлення про братську жертвенність на публичні цілі, коли найбідніші жертвували стільки, що коштував — сірак, а найбогатші стільки, що без мала — десять пар чобіт!

Коли в половині XVIII. в. (1743 р.) владичий візитатор о. М. Шадурський заглянув до Федорівців, то на посвяченому церковному ґрунті найшов, „церкву деревляну, добру", построєну на місці старої в 1706 р. В церкві було три вівтарі, золочений різьблений іконостас та безліч ікон, що збереглися ще з давендавніх. Списки церковних книг, опаратів, срібла, мосяжі, цини а там жемчугів і самоцвітів, від яких виблискували федорівські ікони, свідчили не тільки про набожність, але й помітну засібність федорівців.

На жаль канонічна візитація випала вже в добу, коли не тільки про федорівців, але й про всі львівські брацтва взагалі не можна було говорити з захопленням, гідним їх початкової ревности і громадськости.

Правда в стрічках візитаційного акту бренить упередження духовного достойника, який дивився на кожне з брацтв, як на ґурт ляїків, що до цього часу вживали і на його думку надуживали права патронату над духовенством, в дечому одначе мусимо з візитатором погодитися. Брацтва пол. XVIII. в. не були вже тим, чим зросли в своїх евангельськи-величніх первопочинах. Порвався вже звязок між братчиками і їх духовником, не було вже інтимности у взаєминах цілих брацтв поміж собою. Усюди прийшла до слова брацька олігархія, що дірвавшись легких доходів, які плили з найму церковних маєтностей, полишала в руках одних і тихже наємників церковне добро цілими десятиліттями.

В наслідок такої господарки виринали коштовні процеси з приводу „засидження" чи „завживання" а нерідко утрата церковно-брацького майна.

Поватим зникла патріярхальна простота брацьких звичаїв, так що до вибору старшини а і що до відповідального диспонування брацькою „скарбоною", а все разом свідчило про те, що братство як середньовічна цехова організація, доживаючи віку, котиться по похилій площі упадку.

Довкола церкви оглянув владичий візитатор просторий, опаркaнений цвинтар, на якому стояла трипо-верхова дзвіниця з чотирма дзвонами, священича „резиденція" та школа, в якій мешкав „бакалар" і інша церковна прислуга. В церковному архиві найшов візитатор пів сотні оригінальних королівських привілеїв, ктиторських „донацій" та контрактів, з яких можна уявити собі поважні кількости церковних ґрунтів та сервітутів, що ними володіла федорівська парохія. Між іншими до федорівської церкви належали й першу

…ення виборів до громадських рад виголосив гол. секретар УНДО п. Володимир Целевич зі Львова. Адвокат д-р Срібний пояснив присутнім приступно постанови виборчої ординації до громадських рад. Від Пов. Народнього Комітету в Рогатині привітав присутніх гарною промовою інвалід Сліпенький. По рефератах відбулася довша дискусія. Присутні випитувалися подрібно про постанови виборчої ординації. Знайшлися й кріпильники. А саме пробував каламутити воду і плів нісенітниці знаний зі загальних зборів Т-ва „Просвіти" п. Крайківський. Присутні селяни не дали йому докінчити його промови, а в додатку одержав він ще основну відправу від секретаря партії п. В. Целевича. Віче закрив щирою промовою нотар п. Юрій Дудрович. Комендант місцевої поліції намагався перешкодити відспіванню національного гимну, одначе це йому не вдалося. — Правної поради в усіх звязаних з виборами справах буде уділювати в імени Повітового Виборчого Комітету місцевий адвокат д-р Микола Срібний.

Виборча довірочна нарада в Болехові.

Заходом о. Володимира Сухого відбулася в понеділок дня 16. травня в 12 год. пополуд. в салі Ерстера довірочна нарада в справі виборів до громадських рад. На нараду прибули численно делегати всіх сіл болехівського судового округа. Нараду відкрив короткою промовою о. Володимир Сухий. До президії вибрано селян: Йосифа Косилу з Лисович і Марка Витвицького з Витвиці, секретарював абсольвент ветер. Матвій Николин. Реферат про політичне положення українського народу, про значіння виборів до громадських рад та про постанови виборчої ординації виголосив делегат Центрального Комітету зі Львова, гол. секр. Володимир Целевич. По рефераті вивязалася майже двогодинна дискусія, в якій забирала голос велика скількість присутніх, прохаючи подрібних пояснень у справі виборчої ординації. Двох делегатів відносило поновлені зловживання учительок і поліції при збиранню від батьків українських дітей декларацій з домаганням польської мови навчання в школі. Делегат Володимир Целевич давав вичерпуючі відповіди на всі запити. Опісля присутні вибрали повітовий виборчий комітет, якому доручено скликання великого повіт. віча в Болехові і скликання у важніших центрах повіту місцевих віч для кількох сіл. — Правної поради у всіх звязаних з виборами справах будуть уділювати адвокати д-р Лисинецький Гед. і д-р Зволинський Петро. Віче закрив короткою промовою гол. секретар УНДО. В. Целевич.

Віче УНДО. в Щирці.

Дня 12. травня ц. р. відбулося заходами Пов. Нар. Комітету віче в Щирці коло Львова. На подвірю читальні „Просвіти" зібралися люди з усіх майже сіл щирецького судового повіту. В склад президії віча звійшли пп. Іван Стецьків з Лапів, Антін Деревлянка з Черкас і Василь Партика з Добрян. Реферат про політичне положення нашого народу і про справу виборів до громадських рад виголосив голова Пов. Нар. Комітету, п. Іван Ліщинський зі Львова.

В дискусії забирали голос: Гриць Цимбала, Олекса Хоміцький, Василь Партика і ін. Ухвалено резолюції з протестом проти комісарської господарки по громадах і проти куріяльної виборчої ординації.

Рада Ліґи Націй.

Женева, 20. травня 1927.

Найближча сесія Ради Ліґи Націй визначена на день 13. червня. На тій сесії головуватиме Чемберлен. У програмі є 29 уступів, м. і. обговорюватимуть справу конференції роззброєння.

Ультімат більшовицької делеґації у Женеві.

Женева, 20. травня 1927.

Координаційний комітет, якого завданням є усунути ріжниці між поодинокими резолюціями, буде нині займатися спеціяльно більшовицькою резолюцією. Англія і Франція спротивилися, аби більшовицьку резолюцію в теперішній формі влучувати до загальної резолюції економічної конференції. Більшовицькі делеґати домагалися в ультімативній формі, щоби їм нині рано до 10. год. дано відповідь; в противному разі делеґація СРСР. кине конференцію. Більшовицька делеґація домагається, щоби стверджено, що ухвали міжнар. економічної конференції виходили зі заложення капіталістичної системи та що істнуюча в СРСР. комуністична система є можлива у взаєминах із капіталістичною системою.

Женева, 20. травня 1927.

Шеф більшовицької делеґації зложив у бюрі міжнародньої економічної конференції предложення, щоби конференція поручила всім державам навязати економічні взаємини з СРСР. на основі мирового рівнобіжного істнування економічних систем: капіталістичної і більшовицької.

Страшний ураган в Америці.

Льондон, 20. травня 1927.

В стейті Ілінойс ураган сплюндрував величезну полосу краю. Найбільші шкоди є в стейті Індієна, в околиці міста Індієнополіс. Є 12 убитих, 45 ранених. Шкоди сягають богато міл. долярів. На просторі, де лютував ураган, не лишився цілий ніодин деревляний дім. Буря позривала кріваі, поперевертала телеґр. стовпи. Знищена є теж часть міста Індієнополіс.

Повінь в Америці.

Утворилася нова ріка.

Льондон, 20. травня 1927.

З Ню Орлеану повідомляють: Наслідком виливів утворилася нова ріка на просторі від зірваних в Байон де Глес гребель через дельту Місісіпі аж до моря. Ця нова ріка є ширша як Ачефаляя або Місісіпі. На основі телефонічних розпорядків евакуовано 27 місцевостей, але в загрожених місцевостях є ще тисячі людей.

Американський летун летить через океан.

Льондон, 20. травня 1927.

З Ню Йорку подають: Нині в год. 7·52 летун Ліндберґ почав лет із Ню Йорку до Парижа без причалювання.

Льондон, 20. травня 1927.

Анґлійські летуни Кер і Ґілмен пустились нині до Індій у повітряну подорож без причалювання. Довжина лету 6.500 км. Летуни хочуть перелетіти цей простір за 40 годин.

Остання сесія сойму в червні.

Варшава, 20. травня 1927.

В соймових колах кажуть, що сойм збереться в червні на надзв. сесію, що має бути останньою сесією того сойму. Розвязання сойму слід сподіватися в липні, а розписання виборів в осени.

Вибори до м. ради у Львові.

Варшава, 20. травня 1927.

Міністерство внутр. справ досі не полагодило справи розписання виборів до міських рад у великих містах Галичини, м. і. у Львові і Кракові. Переводяться ріжні усталення, а це спричинює відложення рішення мін-ства внутр. справ. В кождому разі вибори мають відбутися у Львові і Кракові ще ц. р.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·92—8·92·50, канадійський долар 8·88—8·89. Банк польський платив незмінено: за долара в готівці 8·89, за Ню Йорк 8·91. З інших девіз змінилися курси: швайцарські франки 171·58, голяндський гульден 357·05, данська корона 327·50.

Збіжє.

Пшениця двірська 57·00—58·00, пшениця селянська 54·75—55·75, жито гал. 48·00—49·00, ячмінь броварний 42·50—43·50, ячмінь на мливо 40·50—41·50, ячмінь пастівний 37·00—38·00, овес 40·00—41·00, кукурудза рум. 28—29.

---

†

БОГДАН КОПАЧ

студ. прав львівського унів.

помер по короткій недузі дня 20. травня 1927 в 19. р. життя.

Похорони відбудуться в неділю 22. травня ц. р. в год. 5. попол. з дому при вул. Личаківській 16.

…чергу ґрунти в її найближчому сусідстві а відтак цілий комплекс ґрунтів здовж Полтви, майже ціла нинішня вул. св. Войтіха та сіножати в Знесінні і під Рясною. Але в момент згаданої візитації справи федорівської парохії були вже до того запущені, що богато церковних мастностей силою засидження і заживання перейшло на власність наємників. Касаційний Йосифинський патент 1783 р. був тільки останнім з ударів долі; церкву розібрано і продано на матеріял, вівтарі передано до Підберізець, дзвони до ново-креованої петро-павлівської парохії на Личакові, церковну „арґентерію" до церкви св. Пятниць, іконостас опинився в Чернушевичах а храмова ікона св. Теодора Тирона в церкві св. Миколи у Львові. Частину ґрунтів втілено до вівінування пятницької парохії а частину безповоротно запропащено — між ними й церковне цвинтарище, на якому нині ярмаркують жидки.

На північний захід від Пятницької церкви, при дорозі до Голоска, за залізничим мостом, де нині стоять камениці й обістя при вул. Замарстинівській ч. 11 під 165⁹/, катастральним числом львівських табулярних книг, стояла до 1786 р. церква Воскресенська. Згадана в псевдограмоті кн. Льва, з певністю істнувала в середньовіччу, була вбогою ґрунтами і парохіянами, яких більшість була поденними заробітниками. З пожертв власних духовників та парохіян дійшла воскресенська парохія в XVIII. в. до девяти ґрунтів, чинш з яких виносив 99 золотих річно. Підчас татарщини воскресенська церква погоріла, вслід за чим в 1695 р. поставлено на її місці нову. Канонічний візитатор з пол. XVIII. в. найшов у Воскресенців церкву „величаву", ясну з трьома верхами, при чому обстанова в їй походила ще зі старої церкви. Одначе вже в другій половині XVIII. в. через масовий перехід наших передміщан на латинство „Воскресенська" церква мала ледви кількох прихожан і це задецидувало касату цеї „величавої і ясної" церкви. Початково церкву приділено як філіяльну до Пятницької, поки 1787 р. не закрито її остаточно.

Що сталося з трьохбанним будинком церкви — невідомо. Церковні ґрунти приділено частинно до церкви св. Пятниць, частину винанято й продано. Площу, на якій стояла церква і цвинтар, віддано на правах емерітевтичного найму губерніяльному радникові Мільбаверові, а потім невідомо яким чином той дорогий шмат української землі опинився в жидівських руках.

(Продовження буде.)

НОВИНКИ.

— **В 10-ліття оснування Української Армії.** З нагоди десятилітніх роковин оснування Українського Генерального Військового Комітету в Києві буде відправлена в неділю дня 22. травня 1927 р. — в день Військового Свята Української Армії — панахида за полеглих у боях за волю України. Панахида буде відслужена в церкві Преображення в год. 12. в полудне, а в Православній церкві при вул. Францішканській в год. 5. по пол. На панахидах повинні явитися всі бувші товариші зброї і все свідоме громадянство.

— **В перші роковини смерти гол. от. С. Петлюри.** В перші роковини мученицької смерти головного отамана Симона Василевича Петлюри буде відправлена панахида українською мовою в православній церкві при вул. Францішканській в неділю дня 22. ц. м. в год. 5. пополудні.

— **Давид Саламандер**, директор львівської Каси Хорих, радний міста і один з провідників місцевої ППС., помер дня 20. ц. м. в 55 році життя на удар серця.

— **Виставка вишивок.** Звертається увагу, що виставка українських народних вишивок західно-українських земель буде тривати тільки до 15. червня ц. р., тому варто кожній українці, а також українцеві бодай міста Львова, а тим більше кожному приїжджому до Львова з провінції, не занедбати рідкої нагоди побачити ту препишну збірку, що складається з понад…

1000 кашів. Виставу відвідувати можна щодня. В неділю дня 22. V. від год. 12—2 в полудне буде давати пояснення п. І. Гурєвич, музейна помічниця.

— **Останній виступ М. Голинського у львівській опері.** Вчора, в четвер 19. травня ц. р., співав Михайло Голинський партію Дон Хозе в опері „Кармен", був це останній його виступ у Львові перед відїздом до Берліна. На прощання любого артиста-співака заповнила переважно українська публика весь майже міський театр. В середині другої дії, по відспіванні артистом прегарної арії про цвітку, зробили йому присутні величезну овацію та обсипали квітами. Артист мусів цілу арію повторити. По другій дії піднесли Мих. Голинському вісім кошів прегарних квітів, а в тім два з дорогими лентами, на яких красувалися золоті написи дедикацій артистові. Від редакції „Діла" вручено нашому співакові на спомин адресу в гарній, мистецькій оправі зі золотими витисками роботи знаного українського переплетника Дмитра Хомяка (управителя переплетні „Просвіти") з відповідною артистично виконаною дедикацією. Удекоровані лентами коші з квітами дістав наш артист від учениць і учеників співацької школи професора Заремби, від панства Туркевичів, а далі від численних поклонників його таланту й голосу. Нині, 20. ц. м. ранком, виїхав наш співак до Берліна через Варшаву, де виступить завтра гостинно в „Аїді". Бажаємо йому якнайкращих успіхів у Берліні, де буде співати не тільки в головній опері, але де його запросили співати також до грамофону на грамофонові плити і в радіо.

— **Поширення просвітнього руху на Волині.** „Українська Громада" приносить інформацію, що 20 березня ц. р. відкрито філію луцької повітової „Просвіти" в селі Бувних торчинської волости. Крім того в травні відбулися організаційні збори філії тієж „Просвіти" в селі Михлині чаруківської волости.— З тієж газети довідуємося, що мировий суддя в Жуківцях кременецького повіту, засудив 9. травня ц. р. на кару по 20 золотих (або на 4 дні тюрми) громадян села Матвієвець, членів місцевої читальні „Просвіти" Демяна Полеха, Максиміліяна Полеха, Методія і Андрія Корнійчуків за те, що на другий день Різдва збирали жертви на „Просвіту" і „Рідну Школу". — За такий самий злочин покарані також і деякі селяне з села Гриньковець. Думаємо, що така поведінка польського суду і польської адміністрації теж причиниться до поширювання просвітнього руху.

— **„Сіють кукіль, а хочуть збирати пшеницю".** По новинки під таким написом, поміщеної в 107. числі „Діла" дістаємо таке спростування: „Поліцай, що спричинив описану подію, не зветься Лазаревич а Беля. Ця помилка зайшла наслідком хибної інформації, яку цим простую і тим самим стверджую, що постерунковий Лазаревич ніякого відношення до описаної події не мав. — *Дописувач.*

— **Мін. Складковський на Гуцульщині!** Візитаційна поїздка міністра внутрішніх справ Складковського продовжається. В останніх днях він був у Надвірній і в Делятині, а потім у Ворохті, Микуличині, Яремчу, Ямній і Татарові. Мін. Складковський конферував усюди з адміністраційними органами влади і провірював санітарні відносини. В його товаристві є станиславівський воєвода Корсак.

— **Нововідкриті скарби в долині Мойсея.** Між Червоним і Мертвим морем тягнеться велика рівнина, яку араби прозвали долиною Мойсея. Німецький археольог Бургардт відкрив там ще в 1912 р. руїни міста Петра. В ньому мало жити колись племя морських розбишаків. В першому віці по Христі це племя вигинуло, а місто щезло. Пустинні піски засипали його цілковито. Між бедуїнами всеж жила легенда про колишню велич цього розбишацького міста-гнізда. Британський музей вислав був туди недавно наукову експедицію, яка нічого замітного там не найшла. Перед кільканадцяти днями знайдено там у глибоких підземних хідниках величезні богацтва, вартість яких обраховують на чотири міліони фунтів штерлінгів. Переважають між знахідками золото і самоцвіти. Відкрили ці скарби випадково. Один бедуїн поклався спати на камяну плиту, яка з ним раптом запалася. Молодий бедуїн опинився таким чином у збірнику скарбів. Очевидно, що відкриттям заінтересувалися і скарбами заопікувалися зараз англійці.

— **Зі спорту.** Пригадується, що сьогодні в неділю дня 22. ц. м. відбудуться на площі „Сокола-Батька" мечеві змагання між львівською „Україною" і стрийською „Скалою". Початок змагань: 4. год. пополудні.

— **Новости на літо** в жіночих черевиках і панчохах поручає ф-ма „Делька" в своїх складах по виїмково дешевих цінах. Звертайте увагу на нинішне оголошення. 1—1

— **Загальні Збори** агрономічно-технічного Товариства „Праця" ім. І. Левинського у Львові, відбудуться в суботу дня 21. травня ц. р. в год. 7. вечір в льокалі Товариства, Львів, Ринок ч. 10. II. Проситься о численну участь. — Рада. 2186 1—1

— **Важний день для священичих удів і сиріт львівської діецезії.** Вівторок дня 24. травня (маї) ц. р. о год. пів до 10. по вислуханню Служби Божої в церкві св. Юра, зійдуться відпоручники усіх деканатів львівської діецезії в салі засідань Митрополичої консисторії на загальні збори вдовичо-сирот. фонду. Більше як пів тисячі священичих вдів і сиріт, які позбавлені всякої помочі з боку теперішної світської влади, які спираються виключно на підмогу нашого Духовенства, нетерпеливо ждуть рішення тих зборів. Тому конечною є присутність представників усіх 54 деканатів львівської діецезії на тих зборах, які своїм одноцушним рішенням мають поставити край недолі священичих родин.

— **Діти до Риманова.** З днем 1-го липня ц. р. відкривається діточа кольонія в Риманові. Зголошення до 20. червня ц. р. приймає А. Кишакевич, Перемишль, вул. Щитова 4. 2185 2—3

З судової салі.

Епізод польської тюремщини.

Дня 20. ц. м. зачалася перед звичайним трибуналом окружного карного суду у Львові розправа проти 10 політичних вязнів, обвинувачених у нарушенні § 81, 82 і 312 к. з., якого допустилися буцімто тим, що дня 16. вересня 1925 р. ставили опір тюремним дозорцям у виконуванні їх службових обовязків. А саме обвинувачені нібито боронилися перед переношенням їх до інших кель, при чому потурбували навіть двох дозорців. Справа ця нашому громадянству добре відома, бо тоді побили до крови усіх обвинувачених зокрема інж. Андрія Мельника, про що у своїм часі широко писалося в пресі. Саме епільогом тих сумних подій є нинішня судова розправа.

На лаві обвинувачених засіли отсі політичні вязні: 1) інж. Андрій Мельник, ур. 1890 р.; 2) ст. прав Евген Зиблискевич, ур. 1895 р.; 3) ст. техн. Богдан Зелений, ур. 1900 р.; 4) б. старшина УНР Василь Коваленко, ур. 1885 р.; 5) ст. фільос. Микола Бігун, ур. 1901 р.; 6) Гілель Кранц, ур. 1904 р.; 7) шлюсар Ізраель Вайнштайн, ур. 1904 р.; 8) ст. техн. Роман Барановський, ур. 1905 р.; 9) ст. техн. Теодор Воробець, ур. 1902 р.; 10) фриз. помічник Давид Кеппель, ур. 1903 р. З них Кранц є безвіроісповідний, Вайнштайн і Кеппель — мойсеєвого віроісповідання, Коваленко — православний, всі інші — греко-католики. Обв. Мельника боронить адв. д-р Михайло Волошин, обв. Зиблискевича і Барановського — д-р Олекс. Марітчак, обв. Зеленого — д-р Шевчук, обв. Коваленка — д-р Павенцький, обв. Бігуна — д-р Лев Ганкевич, обв. Воробця — суддя обор. Герасимович, обв. Кранца, Вайнштайна і Кеппеля — д-р Аксер.

Предсідателем розправи є радн. Завістовський, як вотанти засідають судді Двожак і Вальтер, обвинувачує прокуратор Яніш. На салі гурток знайомих обвинувачених, в журналістичній лавці представники „Діла", „Нового Часу" і кількох польських органів.

Після відчитання акту обвинувачення в польській і українській мові зізнавав перший обвинувачений, інж. Андрій Мельник. Він оповідав подрібно хід подій у львівській тюрмі в днях 13—16 вересня 1925 р. і змалював усе те, що тоді зроблено з політичними вязнями. Його промову, що зробила на всіх своєю безпосередністю і страшними фактами велике враження, подамо завтра.

Після поставлення обвинуваченому кількох питань предсідником розправи й оборонцями д-ром Волошином і д-ром Марітчаком заряджено перерву.

По Мельникові зізнавали чергою всі обвинувачені. Перший зізнавав обвин. Богдан Зелений, по нім прийшли на чергу Василь Коваленко і Теодор Бігун. На тому в 2-ій год. пополудні вичерпано переслухання обвинувачених. Пополудні зізнаватимуть свідки.

Поминальне Богослуження
в першу річницю смерти бл. п.
Михайла Рибачека
дир. філії Акад. гімназії у Львові
відбудеться в понеділок дня 23. ц. м. о год. 8. рано в церкві Успенія Пр. Д. М. (волоській при вул. Руській) на яке свояків і знайомих запрошує
2190 ЖЕНА І ДІТИ.

ОПОВІСТКИ.

Виділ Т-ва „Українська Захоронка" у Львові подає до відома, що збірка з приводу 25-літнього ювилею принесла зол. 649·55. 2189a

Прогулька „Плав" в неділю 22. ц. м. Сихів, Винники, Чортівська Скеля. Веде інж. Мудрак. Збірка при стації електр. трамваю коло стрийського парку на вул. св. Софії о год. 8·30 рано. Харч взяти зі собою.

З „Української Захоронки" у Львові. Поминальне Богослуження за померших членів і виділових Захоронки відбудеться вівторок дня 24. травня ц. р. о год. 9. рано в церкві св. Юра. 2189

Звичайні Загальні Збори Товариства Опіки над українськими еміґрантами у Львові відбудуться дня 9. червня о год. 5. попол. в домівці Т-ва „Земля" Ринок ч. 43 зі слідуючим порядком нарад: 1) Відкриття зборів. 2) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів. 3) Звідомлення Управи з діяльности Товариства. 4) Доповнюючий вибір Управи. 5) Внесення. Львів дня 20. травня 1927. — *М. Заячківський* голова, *З. Пеленський* за секретаря.

Інвалід Іван Дац, по званню бляхар, упав з даху так нещасливо; що зломив руку в самім рамени. Шпиталь не хоче приняти його на лічення, а що він не є обезпечений в касі хорих, просить тому добрих громадян о ласкаву грошеву поміч, щоби не загибали марно 6 бідних його дітей. Ласкаві жертви проситься слати на адресу Іван Дац Львів, Піярів ч. 3. 1—2

Виділ Товариства „Українська Хата" в Станиславові. Повідомляє отсим своїх членів, як також усі українські краєві і замісцеві Товариства, кооперативи й інституції, що відсвяткує врочисто 25-літне **Ювилейне Свято** свого існування із такою програмою: Збірка в комнатах „Української Хати" при вул. Сапіжинській ч. 23, о год. 8 рано, і громадний похід до церкви. 1) год. 9. відправиться дві Служби Божі в Катедральній церкві, одна за основників та померших членів, друга за живучих членів Товариства, при участи хору; 2) год. 11. Врочиста Академія в салі Українського Сокола а) Вступне слово, б) Декламації, в) Хори „Бояна" з Павлата Микитинець і Угорник, г) Орхестра Волошинецька, д) Закінчення. Проситься о численну участь. З окрема Виділ висловлює свою надію, що репрезентоване ним Товариство, яке являється одним із найстарших між усіми українськими товариствами в місті Станиславові, яке дало почин до заснування першої кредитової установи в місци та яке чимало причинилося до культурного й економічного піднесення свого тутешнього громадянства, стрінеться в цей святочний день із як найчисленішою участю Станиславівської Громади та представників близьких місцевих і замісцевих Товариств, чим цей ювилейний празник переміниться в величаву, а належну так заслуженому Товариству, справжню народню манифестацію. 1—1
2191

Ширіть наш часопис!

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.